

Gudro Pūcēnu „Olimpiskā diena 2013”

27. septembris mums, grupiņas "Gudrā Pūce" audzēkņiem un skolotājām, sākās ar īpašu notikumu. Pirmo reizi aktīvi piedalījāmies starptautiskajā „Olimpiskajā dienā". Gatavoties sākām jau laikus: pārrunājām par to, kas ir olimpiāde un noskaidrojām, ka ir arī latvieši, kas sekmīgi startējuši un pat izcīnījuši medaļas. Paši vienojāmies par līdzdalību un nolēmām ģērbties mūsu olimpiskajos sporta tērpos – vienādajos „Kamenītes” krekliņos.

Rīta priecīgākais brīdis – rīta vingrošana, kas deva labu noskaņojumu visai dienai. Vislielākais prieks bija par to, ka varējām vingrot reizē ar mūsu olimpieti Martinu Dukuru. Arī mēs gribētu būt tikpat stipri un veseli! Kopīgi secinājām, ka sports palīdz kļūt ne tikai veseliem un stipriem, bet arī priecīgākiem un draudzīgākiem.

„Gudro Pūcīšu” skolotāja Iriša

Reiz senos laikos Miķelos...

Laukos darba cēliens, kas, iesācies Jāņos ar siena pļaušanu, tālāk caur Pēteriem un Jēkabiem, noslēdzas Miķelos ar apjumībām, ar pēdējā Jumīša meklēšanu tīrumos. Bet kā interesantāk un saprotamāk par šīm latviešu tradīcijām pastāstīt bērniem? Mēs, „Kamenītes” bērni un darbinieki, izmantojām iespēju aplūkot Ates dzirnavas – muzeju, kas atrodas tepat netālu – Alūksnes novadā.

„Atē” saimniece Ina, saukta arī par Oti, pēc jautras sasveicināšanās mums piedāvā iespējas vērot un izmēģināt dažādus lauku darbus tā, kā to darījuši latvieši – mūsu senči – iepriekšējās paaudzēs.

Vērojam, kā darbojas sulu spiede, gatavota no koka; kā rodas skābi kāposti ar burkāniem. Tiek izrādītas 2 veidu ēveles, koka mučeles, lielā stampa. Katrs varēja pielikt roku šajā procesā, jo no skatīšanās vien jau amatu neapgūsi.

Saimniece Ina rosina bērnus padomāt, cik ļoti maizīte jāciena, pastāstot par maizītes tapšanas ilgo ceļu. Parāda, kā ar roku griežamajās dzirnavās var samalt graudus, kā piestā var sasmalcināt kaņepes.

Rijas priekšelpā – kā pasakā- mūs sveicina gan nerātņa raganiņa, gan jautrs velniņš. Rijā viss sagatavots graudu kulšanai. Ne viena vien *audzīte*, tāpat kā bērni, šeit pirmo reizi redz īstu sprigulīti graudu kulšanai! Un ne tikai redz – arī izmēģina, kā ar to jākuļ. Šajā mirklī dziedātajai latviešu tautas dziesmai – „Patais’ manim, bāleliņi, sausa koka sprigulīti!”- pavisam cita vērtība – saikne ar pagātni.

Vēlāk Ates saimniece ļoti viesmīlīgi aicina visus saimes mājā nobaudīt sarūpēto cienastu – tēju un medus maizi, stāstot: "Senāk bijusi goda lieta – katru ciemiņu pacienāt."

Cienājoties uzzinām, kāpēc senāk mājām bijis augsts sliekšnis un zemas durvis. Izrādās - lai pa durvīm ienācējs mājai izrādītu cieņu - pieliektu galvu un paklanītos.

Kamēr mutītes kust, aciņas pamana interesantas lietas saimes mājā – īstu mazuļu šūpulīti, stelles, veclaicīgu gultu, pārklātu ar tautisku segu.

Gana iestiprinājušies, pateicamies jaukajām Ates saimniecēm – Inai un Dacei par jauko uzņemšanu, uzdāvinot bērnu darinātās dāvaniņas dažādas rotas. Nu varam doties mājās, vēl ceļā pārdomājot redzēto un darīto: gan laukos un dārzos salasīto Miķeļišu pulciņš, gan jautrā kartupeļu lasīšanas sacensība, gan rotaļa „Pēdējais Miķelis šķiras”, gan labības kulšana un kāpostu piķēšana, gan...

Jauki, ka ir daudz skaistu vietu tepat tuvumā, ko apskatīt kopā ar bērniem. Izmantojiet arī jūs iespēju sajūst un izbaudīt seno laiku tikumus un darbus!

Lejasciema PII „Kamenīte”
skolotāja Lija Sirmace